

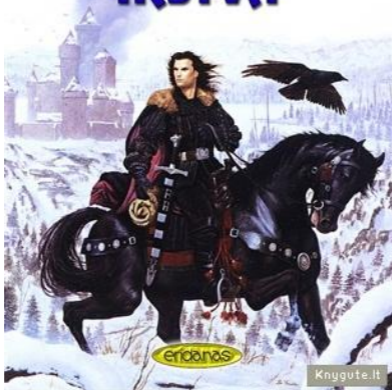

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

David Gemmell

VILKO IRŠTVA

David Gemmell

VILKO IRŠTVA

Fantastinis romanas

Dešimt tūkstančių auksinių – tokią pinigų sumą paskyrė Žudikų Gildija tam, kuris atneš atsiskyrėlio Dakeiro galvą. Dar daugiau pasiryžę užmokėti šimtamečiai burtininkai ir Juodoji Brolija, kad tik Dakeiras būtų nužudytas. Vykdyti šios užduoties pulė puolė ir užkietėję nusikaltėliai, ir patyrę samdiniai, ir siaubingosios pragaro išperos. Tačiau visi primiršo, jog Dakeiras kitados vadinosi Pašaliečiu ir garsėjo kaip žymiausias pasaulio karžygys...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
283 tomas. Serija įkurta 1990 m.

David A. Gemmell WAYLANDER: IN THE REALM OF THE WOLF
London, Legend books, 1993

Copyright © by David A. Gemmell, 1992

Cover art copyright © by Stephen Youll, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2003
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

PROLOGAS

Žmogus, pravarde Angelas, tylutėliai sėdėjo kampe, stambiomis gumbuotomis rankomis apglėbęs pašildyto vyno bokalą. Juodas gobtuvas dengė randų išvagotą veidą. Nepaisant keturių atvertų langų ankštoje salėje buvo tvanku, žibintų tvaikas maišėsi su prakaito, virtuvės bei prarūgusio vyno dvoku.

Angelas gurkštelėjo vyno ir palaikė burnoje. "Raguotajame apuoke" buvo pilna lankytojų, ir gėrėjų, ir valgytojų, tačiau greta Angelo niekas nesisėdo. Senasis gladiatorius nemėgo draugijos, ir žmonės kaip įmanydami vengė trikdyti galiūno vienatvę.

Prieš pat pusiaunaktį prastuolių būrelyje užsiplieskė ginčas. Angelas įdėmiai stebėjo valstiečius pilkomis it titnagas akimis. Penki vyrukai susikivirčio dėl gryniausio menkniekio. Nors ginčinių marmūzės tirštai įraudusios, nors kaip reikiant paleistos gerklės, bet muštis niekas nepuls. Prieš grumtynes kraujas atslūgsta nuo veido pa-

versdamas jį blyškia numirėlio kauke. Štai tas kraštiniis vyrukas išties pavojingas. Išblyškęs, lūpos kietai sučiauptos, o dešinė ranka paslėpta užantyje.

Angelas dirstelėjo smuklininko pusėn. Drūtuolis Sija, buvęs kovotojas, iš už prekystalio akylai stebėjo ginčiniokus. Galima nesirūpinti. Sija irgi pastebėjo pavojų ir nepraranda budrumo.

Kivirčas jau slūgo, bet blyškusis jaunuolis kažką pasakė vienam vyrui, ir pikčiurnos staiga sumo-savo kumščiais. Peilis žybtelėjo žibinto šviesoje, kažkas suklykė iš skausmo.

Trumpu vėzdu ginkluotas Sija peršoko per prekystalį, išmušė peilį išbalusiam jaunuoliui iš rankos ir vožė į smilkinį. Vyrukas kaip pakirstas su-smuko ant pjuvenomis nubarstytų grindų.

- Viskas, vyručiai! - riktelėjo šeimininkas. - Me-tas skirstytis.

- Dar po bokaliuką, Sija, - ėmė melsti etatinis lankytojas.

- Rytoj. Susirinkite savo šiukšles ir nešdinkitės. Baigę gerti vyną bei alų peštukai pakėlė be-

jausmį peilio savininką ir išvilko į lauką. Vaikino auka gavo smūgį į petį: žaizda buvo gili, ranka sustingo. Sija sugirdė sužeistajam naminukės porciją ir nusiuntė pas gydytoją.

Atsikratęs svečių šeimininkas uždarė duris ir užstūmė skląstį. Padavėjos ėmė rinkti indus ir statyti į vietas stalus bei kėdes, apverstus kruvinojo susistumdymo metu. Sija įsikišo vėzdą į erdvią odinės prijuostės kišenę ir priėjo prie Angelo.

- Dar vienas ramus vakaras, - burbtelėjo smuklininkas sėsdamasis priešais gladiatorių. - Janikai! Duok šen ąsotį.

Rūšį prižiūrintis vaikinukas supylė brangaus lentriško raudonojo butelį į molinį ąsotį ir pastatė ant stalo kartu su švariu alaviniu bokalu.

- Šaunuolis, Janikai, - mirktelėjo šeimininkas. Berniukas nusišypsojo, pažvairavo į Angelą ir atsitraukė atatupstas. Sija atsidusęs atsilošė.

- Kodėl neįsipylus tiesiai iš butelio? - paklausė Angelas žvelgdamas nemirksinčiomis pilkomis akimis į šeimininką.

- Iš molinio indo skaniau.

- Paistalai! - Angelas paėmė ąsotį ir pakėlė prie beformės nosies. - Lentriškas raudonas... Penkiolikos metų, ne mažiau.

- Dvidešimties, - išsišiepė Sija.

- Nenori, kad kiti žinotų, koks esi turtingas? Stengiesi neprarasti savo vyruko įvaizdžio?

- Ar čia aš turtingas? Aš vargšas smuklininkas.

- Tokiu atveju aš - Ventrijos šokėja.

- Už tave, drauguži! - Sija vienu mauku ištuštino bokalą apsilaistydama žilą dvišakę barzdą. Angelas šypsodamasis atmetė gobtuvą ir suleido pirštus į retėjančius rudus plaukus. - Tegu dievai apipila tave sėkme. - Sija įsipylė antrą bokalą ir ištuštino taip pat staigiai, kaip ir pirmąjį.

- Aš nieko prieš.

- Negi niekas netraukia į medžioklę?

- Nedaug pageidaujančių. Kas gi šiais laikais norės švaistyti pinigus?

- Taigi, sunkus metas. Vagrijos kariai ištuštino išdą, o dabar, kai Karnakas susipyko su gotirais ir ventrais, žiūrėk tuoj užvirs nauja košė. Kad jį kur

griausmas!

- Karnakas teisingai pasielgė išvydamas jų pasiuntinius, - prisimerkė Angelas. - Mes jiems ne vasalai. Mes esame drenajai ir neklūposime prieš žemesniąsias tautas.

- Žemesniąsias tautas? Aš girdėjau, kad jie irgi turi po dvi rankas, dvi kojas ir po vieną galvą - ne prastesnę už drenajų.

- Puikiai supranti, ką turiu omenyje.

- Suprantu, tik nepritariu. Išgerk gero vyno.

Angelas papurtė galvą.

- Man pakanka vienos stiklinės.

- Juk nė tos vienos neužbaigei. Kurių galų čionai vaikštai? Žmonių negali pakęsti, su niekuo nesišneki.

- Aš klausausi.

- Ką galima išgirsti iš tų rėksnių? Protingų šnekų čia nepasitaiko.

- Vyrai šnekasi apie gyvenimą, liežuvauja. Ką gali žinoti...

- Nuobodu tau, tiesa? Be kovų, be šlovės, be šūksnių "valio"?

- Nė trupučio.

- Liaukis, prieš Siją gali neapsimetinėti. Aš mačiau, kaip sumušei Barselį. Jis tave gerokai supjaustė, bet tu nugalėjai. Mačiau tavo veidą, kai kardu saljutavai Karnakui. Tu triumfavai.

- Visa tai buvo seniai, aš nesiilgiu praeities, nors tą dieną išties atsimenu. Geras kovotojas buvo Barselis - aukštas, išdidus, vikrus. Bet iš arenos buvo ištemptas už kojų. Pameni? Veidu žemyn, o jo smakras išarė smėlyje kruviną vagą. O juk ten galėjau būti ir aš.

- Galėjai - bet susiklostė kitaip. Tu išėjai nenugalėtas ir nebesugrįžai. Priešingai nei kiti, kurie visi sugrįžta. Ar matei Kapliną praėjusią savaitę? Apgailėtinas reginys. Anksčiau buvo toks galiūnas, o dabar - sukriošęs senis.

- Negyvas senis, - suurzgė Angelas. - Negyvas senas kvailys.

- Tu ir dabar galėtum sutriuškinti juos visus, Angele, ir susikrauti didžiulius turtus.

Angelas nusikeikė, jo veidas patamsėjo.

- Lažinuosi, kad tą patį kalbėjai ir Kaplinui, -

gladiatorius atsiduso. - Buvo kur kas geriau, kai kovodavome be ginklų. Dabar publika ateina paspoksoti į kraują ir mirtį. Pasišnekėkime apie kitą.

- Apie ką? Apie politiką? Religiją?

- Apie bet ką, kad tik būtų įdomu.

- Karnako sūnui šįryt paskelbtas nuosprendis. Metai tremties Lentrijoje. Užmuštas žmogus, žuvo jo žmona, o žudikas metams ištremtas į rūmus pajūryje. Štai koks teisingumas.

- Bet Karnakas bent jau atidavė vaikinuką teismui, nors nuosprendis galėjo būti ir griežtesnis. Ir neužmiršk, kad nužudytojo tėvas pats prašė švelnesnės bausmės. Labai jaudinančiai kalbėjo, aš girdėjau - apie galvą susukusį vyną, nelemtą likimą ir apie atleidimą.

- Tik pamanykit, - iškošė Sija.

- Ką tu nori pasakyti?

- Baik, Angele! Šeši kilmingi ponaičiai nusigėrė ir sumanė pasismaginti su jauna moterimi. Vyrą, bandžiusi žmoną apginti, papjovė, o ši sprukdama nukrito nuo skardžio. Neblogai jiems vynas

susuko galveles, nieko nepasakysi! Beje, nužudytojo vaikiną tėvo kalba, sako, taip sugraudino Karnaką, jog valdovas nusiuntė seniui į kaimą du tūkstančius ragovų ir kelis maišus grūdų žiemai.

- Matai, Karnakas - geras žmogus.

- Kartais negaliu tavimi atsistebėti, drauguži. Ar tau neatrodo keista, kad sūnaus netekęs žmogus ūmai išdrožia tokią kalbą? Branguti, juk valstiečio kai kas tiesiog paprašė šitaip pašnekėti. Juk žinia, kad kiekvieną, kas stoja prieš Karnaką, gali ištikti nelaimė.

- Netikiu tavo pasakomis. Karnakas - didvyris. Jiedu su Egeliu išgelbėjo šią šalį.

- Taigi - ir kas nutiko Egeliui?

- Viskas, politikos man gana, - burbtelėjo Angelas, - o apie religiją kalbėti nenoriu. Kas dar naujesnio?

Sija patylėjo ir šyptelėjo.

- Yra dar viena naujiena: šnekama, jog Gildijai pasiūlyta didžiulė suma už Pašalietį.

- Kam to reikia? - nuoširdžiai nustebo Angelas.

- Nežinau, bet girdėjau iš Simiuso, kurio brolis

Gildijoje dirba raštininku. Penki tūkstančiai rago-
vų pačiai Gildijai ir dar dešimt tam, kas jį nužu-
dys.

- Kas užsakovas?

- Šito niekas nežino, bet Gildija siūlo didžiulę
premiją už bet kokius duomenis apie Pašalietį.

Angelas juokdamasis papurtė galvą.

- Nelengva jiems bus. Kiek jau metų niekas nė-
ra regėjęs Pašaliečio? Dešimt? Gal jo nė gyvo
nebėra.

- Matyt, užsakovas mano kitaip.

- Beprotiška užmačia - tuščias pinigų ir gyvybių
švaistymas.

- Gildija kreipėsi į geriausius savo vykdytojus.
Galvažudžiai jį suras.

- Kad tik paskui netektų dėl to gailėtis.

1

Per valandą Mirielė bėgte sukorė maždaug de-
vynias mylias - nuo trobos kalnų pievelėje mergi-
na nusileido prie upokšnio, perbėgo per slėnį ir
pušyną, įveikė Didžiojo Kirvio gūbrį ir sugrįžo at-

gal senuoju elnių taku.

Nuovargis stiprėjo - širdis plakė vis tankiau, plaučiai sunkiai pumpavo deguonį į nusikamavusius raumenis. Bet Mirielė nesustojo tvirtai nusprendusi pasiekti trobelę anksčiau, nei saulė pakils į vidurdienio aukštį.

Šlaitas buvo šlapias po naktinio lietaus, bėgikė dusyk paslydo, o ant juosmens odiniame dėkle prikabintas peilis badė nuogą koją. Mergina supyko, ir įniršis suteikė jėgų. Be ilgo medžioklinio kardo ir svaidomojo peilio, prisegto prie kairiojo riešo, bėgti būtų gerokai patogiau. Tačiau tėvo žodis - įstatymas, Mirielė niekada neišeidavo iš trobos be ginklo.

“Juk čia nieko daugiau nėra, išskyrus mus”, - kartojo duktė. - “Tikėkis geriausio, bet pasirenk blogiausiam”, - kaskart atsakydavo Dakeiras.

Todėl bėgant sunkus dėklas plakėsi į šlaunį, o svaidomojo peilio kotas trynė ranką.

Ties posūkiu bėgikė lengvai peršoko per išvirtusį kamieną ir pradėjo paskutinį sykį kopti į kalną įnirtingai darbuodamasi ilgomis kojomis, ba-

somis pėdomis įsirausdama į šlapią žemę. Skaudėjo grakščias blauzdas, plaučiai degte degė, bet mergina triumfavo: saulei iki zenito liko mažų mažiausiai dvidešimt minučių, o jai iki lūšnos - vos trys.

Kairėje šmėstelėjo šešėlis, ir Mirielė išvydo priešais save nagus ir iššieptus nasrus. Mergina žaibiškai parkrito ant dešiniojo šono ir vėl paško. Puma sutrikusi po nesėkmingo šuolio susigūžė ir suglaudė ausis rudomis akimis įsistebeilydama į aukštą priešininkę.

Mirielės galva karštligiškai dirbo: "Veiksmas ir atoveiksmis. Tapk padėties šeimininke!"

Medžioklinis peilis slystelėjo į delną, ir ji sukliko iš visos sveikatos. Išsigandęs žvėris atsitraukė. Mirielei perdžiūvo gerklė, širdis daužėsi, bet ranka tvirtai laikė peilį. Jaunoji medžiotoja vėl riktelėjo ir stryktelėjo žvėries pusėn. Staigaus judesio sutrikdyta puma atsitraukė dar per kelis žingsnius. Mirielė apsilaižė lūpas. Žvėris jau galėtų mauti šalin. Pasidarė baisu, bet mergina užgniaužė baimę.

"Baimė - tarytum ugnis tavo pilve. Jei laikai pa-

žabotą - šildo ir padeda išlikti gyvai; jei tik atpalaiduoji - sudegina.”

Neatitraukdama pilkų akių nuo tamsaus pumos žvilgsnio Mirielė pastebėjo, kad žvėris atrodo apgailėtinais, ant dešinės letenos žioji gili žaizda. Plėšrūnė nebegali pasivyti greitakojo elnio, badauja, vadinasi, nė už ką nepaleis žmogaus.

Reikia prisiminti, ką sakė tėvas apie pumas.

“Galvą palik ramybėje - jų kaukolė pernelyg stora, strėlė nepramuš. Taikykis po priešakine koja aukštyn - į plautį.” Bet jis nieko nesakė apie tai, kaip kovoti su tokiu žvėrimi turint tiktai peilį.

Saulė išlindo iš už rudeninių debesų, žybtelėjo peilio ašmenys. Mirielė pakreipė geležtę nutaikydama atspindį pumai į akis. Žvėris pasuko galvą, prisimerkė nuo spindesio, ir Mirielė vėl riktelėjo.

Tačiau puma, užuot pabėgusi, staiga liuoktelėjo ant jos.....